

PERİDE CELAL

DELİ AŞK

ROMAN

❤️
CAN

13.
BASKI

PERİDE CELAL
DELİ AŞK

© 2002, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2002

13. basım: Mayıs 2013, İstanbul

Bu kitabın 13. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. 2 NF 4-8, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 19039

ISBN 978-975-07-0155-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

PERİDE CELAL
DELİ AŞK

ROMAN

Peride Celal'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kurtlar, 1990

Üç Yirmi Dört Saat, 1991

Mektup, 1994

Bir Hanımefendinin Ölümü, 1995

Gecenin Ucunda, 1996

Jaguar, 1996

Güz Şarkısı, 1999

Melahat Hanım'ın Düzenli Yaşamı, 1999

PERİDE CELAL, 1916 yılında İstanbul'da doğdu. Saint Pulchérie Fransız Okulu'nda okudu. Bir süre İsviçre'de Bern'de Basın Ataşeliğinde çalıştı. Yazı hayatına *Yedi Gün* dergisinde yayımladığı bir öyküsüyle başladı (1935), bunu *Son Posta*, *Cumhuriyet*, *Tan*, *Milliyet* gazetelerindeki öykü, röportaj ve romanları izledi. Yazı hayatının ilk on beş yılında aşk ve serüven romanlarıyla tanındı. Bu romanlar arasında *Sönen Alev* (1938), *Yaz Yağmuru* (1940), *Ana Kız* (1941), *Kızıl Vazo* (1941), *Ben Vurmadım* (1942), *Atmaca* (1944), *Aşkın Doğuşu* (1944), *Yıldıztepe* (1945), *Dar Yol* (1949) vardır. Daha sonra Peride Celal'in yazarlığında büyük bir dönüşüm görülür. Daha gerçekçi, daha toplumsal bir bakışla yazdığı bu yeni dönemin kitapları şunlardır: *Üç Kadının Romanı* (1954) *Kırkıncı Oda* (1958), *Gecenin Ucundaki* (1963), *Güz Şarkısı* (1966), *Evli Bir Kadının Günlüğünden* (1971), *Üç Yirmi Dört Saat* (1971), *Jaguar* (1978), *Bir Hanımefendinin Ölümü* (1981), *Pay Kavgası* (1985), *Üç Kadın* (1987), *Kurtlar* (1990), *Mektup* (1994), *Melahat Hanım'ın Düzenli Yaşamı* (1999), *Deli Aşk* (2002). *Peride Celal, Üç Yirmi Dört Saat* adlı romanıyla 1977 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, *Kurtlar* adlı romanıyla da 1991 Orhan Kemal Roman Armağanı'nı kazandı.

Birinci bölüm

Cem Soner kapıyı açarken anahtar delikte biraz zorlandı. Yeni evinde geçireceği ilk gündü. İçeri girdiğinde boya kokusuna yüzünü ekşitti. Kapının zincirini taktı. Feneryolu'ndaki evde alışmıştı buna. Zekiye Abla hırslılardan korkardı. Haklıydı. Ağaçların arasında boğulan ev, geceleri masallardaki perili köşkler gibi ürkütücüydü. Otelde kaldığı sürece, Zekiye Abla evi temizleyip yerleştirmiş, çok yorulduğunu söyleyerek bir haftalığına oğlunun yanına gitmişti.

Yeni apartmanın sokağı da pek tekin sayılmazdı. İstanbul artık yalnız geceleri değil, gündüzleri de korkutan bir kent olmuştu. "Herifler güpegündüz barlarda, otel lobilerinde birbirlerini bacaklarından vuruyorlar," diye homurdandı. Sibel, sokağın yukarısında oturan işadamlarının, bahçesinin önüne koyduğu özel koruma kulübesinden söz etmişti ama gene de...

Üç odalı, büyük salonlu, önü teraslı katı biraz zorlanarak almıştı Cem Soner. Feneryolu'nda, büyük apartmanların arasında ezilip kaybolmuş o eski köşkten kurtulmuştu sonunda. Yeni ev, mahalleye ilk yabancılık... Alışacaktı.

Önce odaları dolaştı. Yatak odasındaki dolapta giysileri sıram sıram asılmıştı. Askıdaki kravatlarını okşar gibi

elledi. Gülümsedi. Kadın her şeyi yerli yerine koymuş, valizleri yukarı raflara yerleştirmişti.

Evi yeniden dolaşarak perdeleri, pencereleri açtı. Nemli sonbahar rüzgârı odaları dolandı. Ev serinledi. Bo-ya kokusu azalır gibi oldu. Yatak odasının bitişiğindeki banyoya, koridorun üstündeki mutfığa baktı, kapıların eşliğinde durup... Her şey biraz fazla beyaz, duvarlar bom-boştur. Paris'teki çatı katını boşalttığında resimleri alıp yeni eve getirecekti. Katı boşaltacak mıydı, satacak mıydı? Kararsızdı. Resimlerle beraber Elif de eve girmiş olacaktı. Canı sıkılır gibi oldu. Katı almadan önce şöyle bir dolaşmış, oldukça küçük, bakımsız bulmuştu. Sibel'in kocası, "Biz elden geçirelim, tanımazsınız enişte," demişti. Sibel'in kocası güzel adamdı, ama biraz irikiyimdi. "Omzu omzumu bir karış geçiyor, tatsız herifin teki!" diye söylendi. Durmadan fıkralar anlatır, anlattıklarına önce kendisi gülerdi. Cem Soner, onun anlattığı fıkralardan birkaçını yazılarının arasına sıkıştırmıştı zaman zaman.

Yeniden salona geçti. Eşyaların üstündeki örtüleri çekip bir köşeye attı. Yatak odasına döndüğünde biraz oyalandı.

Yeni eşyaları Sibel'le birlikte seçmişlerdi. Kocasından çok, Sibel'in zevkine inanırdı. "Az eşya, rahat kol-tuklar, şöminenin önüne birkaç büyük yastık..." Öyle demişti Sibel. Ceketini çıkardı, kravatını gevşetti, gömleğinin kollarını sıvadı. Odanın ortasında durup, "işte böyle!.." dedi yüksek sesle. Derin soluklar aldı. Rahatlar gibi oldu. Biraz sonra, mutfakta dolapları karıştırıyordu. Buzdolabı tıka basa doluydu. "Sizi bir ay doyurmaya yeter bunlar," demişti Sibel. Alışveriş fişini eline sıkıştırmayı unutmamıştı. Az cimri karı değildi. İlk karşılaşmada borcunu ödemeyi düşündü Cem Soner. Üstü mermerli mutfak sehпасının altında, içki şişelerine ayrılmış bölümlerden votka şişesini, üst dolaptan geniş ağzılı, kristal

içki bardağını aldı. Limon kabuğu kesti. Bardağı bol votka, azıcık tonik, buzla doldurdu. Limon kabuğunu bardağın kenarında gezdirip içine attı. Kendi içkisini kendisi hazırlamaya bayılırdı. Bunu yakın dostlarının evinde bile yapardı. Çalışma odasına döndüğünde, salonla çalışma odası arasındaki itilince duvarın içine kayan kapıları açtı. Salonunda, parkelerin üstüne atılmış birkaç kilimle, evin ölü beyazlığı biraz renklenip canlanıyordu. Ocağın karşısında yeşil, kadife geniş bir kanepeler... İki yanda rahat koltuklar... Yastıkları Sibel'in kocası düşünmüş olmalıydı. Alacalı bulacalı renklerini sevmedi Cem Soner.

Sibel'in kocası Mustafa Akın, içmimar, tasarımcı olarak sosyetenin baş köşesine oturmuştu. İstanbul'a göç eden taşra zenginlerinden kazanıyordu daha çok. Onların gösteriş hırslarını kurnazca doyurmasını biliyordu. Evlerini, tuvaletlerinin tavanlarına kadar altın yaldızlı oymalarla çevrelemiş, altın kaplama musluklar, müzayedelerden alınmış resimler, birçoğu sahte antikalarla doldurmuştu. Kendisine de aynı oyunu oynar, yüklü bir fatura çıkarır diye ödü kopmuştu Cem Soner'in. Salonla çalışma odasının eşiğinde durup bir süre içkisini yudumladı. Elif olsa ne bu salonu, ne bu çalışma odasını beğenirdi. *"Bu düdüük gibi apartmanda insan boğulur, ne rezalet!"* diyerek çeker giderdi. Sanki Paris'teki tavan arası rezalet değilmiş gibi. Elif, eski patronu, gazeteciliğin altın yılları yok olmuşlardı. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ölen patronun güleç yüzü bir an belirip kayboldu gözlerinin önünden. Adam, en verimli yaşında çekip gitmişti. Kendi yaşını düşündü. *"Daha genç sayılırım,"* diye sevinir gibi oldu. Sibel'in alaycı sesi çınladı kulaklarında: *"Siz hâlâ elli beş yaşında mısınız enişte?"* Kızdığını, kırıldığını anlar anlamaz düzeltmeye kalkmıştı: *"Siz, vallahi bizden gençsiniz enişte! Çevrenizi saran piliçlere baksanıza!.."*

"En mutlu günlerim eski gazetemde geçen yıllardı," di-

ye düşündü Cem Soner. “O zaman gerçekten gençtim.” O zamandan bu zamana birkaç büyük gazete işi ticarete dökerek, yetenekli genç yazarları değirmenlerinde öğütüp para gücüyle yozlaştırmaya koyulmuşlardı. Karısının sesini duyar gibi oldu: “*Sen ne yapıyorsun Cem, orada durmuş?*” Elindeki içki bardağı avucunda kayar gibi oldu. İçindeki buzlar tıkırdadı. Öfkeyle büyük bir yudum içti, sıcaklandı. “*İstediyin yazıları neden yazmıyorsun, patrona neden karşı çıkamıyorsun?*” Uzaklardan gelip kaybolan bir mırıltı: “*Sen akıllısın, yeteneklisin. Toparlan, sağlam bas yere!*” Solcu damgası hâlâ silinmemiştii üstünden. Buna da kızardı Elif: “*Şu 1968 kuşağı hikâyelerini anlatmaktan vazgeç artık. İki gün gözaltında kaldın diye...*” Haklıydı. Artık başka bir dönemdi. Birçok genç işkence altında ölüyor, çabucak unutuluyordu. Herkesin yüzü askerlere dönüktü. Emekli paşalar elçiliklere kaydırılmış, büyük holdinglerin yönetim kurullarına girmişlerdi. Oysa bir zamanlar annesi, “Ben parasız pulsuz askere kız vermem” diye tutturmuş, kız kardeşi evden kaçıp sevdiği adamla evlenmişti. Şimdi herkes paşa oğullarına kız vermek için yarışa giriyordu. Emekli askerler bile kazançlı ve gözdeydi. Anılarını gazetelere, dergilere yazıp kitaplaştırıyorlardı. “*Belki, ben de bir gün...*” diye düşündü Cem Soner. Bomboş buldu kendini. Sanki kafasının içindeki bütün anılar, düşünceler sıyrılıp kazınmıştı. “*Bana ne oluyor!*” diye telaşlandı biraz.

Gazetedeiki anlaşmazlıklarla bunalıp çarpıntılar başladığında, Sibel’in direktmesiyle doktora gitmiş, “Ekstrasistol, önemli değil, sinirleriniz, bunalım” demiş, yatıştırıcı bir ilaç vermişti adam. Eski aile doktoruydu. Belki bir başkasına, uzman bir kalp doktoruna gitmeliydi. Omuz silkti. İçkisini birkaç yudumda bitirdi. Salonun terasa açılan kapısına yürüdü. Elinde boş bardakla, bir süre hareketsiz kaldı.

Sonbaharın belirtileri başlamıştı. Kestane ağaçlarının yaprakları kızılılaşıyor, dikenli kestaneler ağızlarını açıyorlardı. Gökyüzünde yağmur habercisi kara bulutlar ağırlaşmış kentin üstüne iniyordu. “Yaşlandım” diye düşündü Cem Soner. Elli beşi çoktan geçtiğini Sibel’e söylememişti. Kafası karmakarışık. Düşünceleri birbirini yiyordu. Yaşayanlardan çok ölenleri düşünmeye başlamıştı. Sibel’e söyleyecekti: Yanında Elif’ten söz edilmesini istemiyordu artık. Onu durmadan övmelerine de dayanamıyordu. “Beni aşığılamak ister gibi,” diye içini çekti. Arkasından eleştirdiklerini de biliyordu: “Ne demek Genel Yayın Müdürü’yle atışıp kavga etmek? Yazıdan birkaç satır çıkardı diye...” Hayır, birkaç satır değil. Herif koca bir bölümü çıkararak, yazının içine okumuştur. Sormadan, haber vermeden... Bu, kendisini adam yerine koymamak demektir. Yıllardır çalıştığı gazeteyi bırakmak, bir öfke yüzünden? Pişmanlık duyar gibi oldu. Ama artık dayanamıyordu. Herif orada burada arkasından konuşup aşağıladığı için mi? Yüzü öfkeyle bozularak, “Aşığılayamaz!” diye balkonun önünde dikildi. “Canına okurum ben onun!” Adamın kapısını ardına kadar açıp herkesin önünde yakasına yapışıp sallayarak, tokatlayarak... Hayali bile rahatlatıcıydı. “Bir tane daha içsem mi?” diye düşündü, vazgeçti. Elindeki bardağı masalardan birinin üstüne bırakıp şöminenin önündeki kanepeye boylu boyunca uzandı. Şömine de odunlar çatılmış ateşlenmeyi bekliyordu. “Yağmur serinliğinde akşamları belki yakarsınız...” demişti Sibel. Ne can kız! Dayanamadığı şey, kimi zaman yüzüne acır gibi bakmasıydı. Biraz suçlar gibi. Ama neden?

Elif öleli aylar geçmiş, gazeteyi bırakalı birkaç hafta olmuştu. En çok gazeteyi, Genel Müdür’le aralarındaki konuşmayı düşünürken sinirleniyordu. Elif’ten çok düşünüyordu gazeteyi. “Korkuyor muyum?” diye sordu ken-

di kendine. Nasıl olsa bir köşeden öbür köşeye geçip kendine bir başka gazetede iş bulacağını biliyordu. İşin kötüsü, yazı yazmaktan yorulmuştu. O da öteki yazarlar gibi hep aynı konuların etrafında dönüp duruyordu: demokrasi, özgürlük, Kemalizm, Batı aydını, Osmanlı aydını, teokratik aydın, sivil toplum, siyasal İslam, Atatürkçülük, ikinci cumhuriyetçiler, milliyetçiler, irtica... Arada bir okuyucuya biraz nefes aldirmek için trafik sorunu, gecekondular, maçlar, hafif konular... Bunları daha çok pazar eklerine çarşaf gibi sayfalara, açık saçık resimleyerek koyarlardı. En iyi yazdıklarının bu çeşit konular, şununla bununla yaptığı röportajlar olduğu söylenirdi. Elini alından geçirdi. Ülke konularını yıllardır ısıtıp ısıtıp yazmıştı. Mahkemelere düşmüş, aklanmıştı. Yazının neresinde, neyle suçlanacağını bilmeyecek kadar aptal değildi. Şimdiye kadar hiçbir yazısı –üstelik habersiz– bölünüp parçalanıp kuşa dönerek yayınlanmamıştı. Ölen patronun vârislerinden satın aldığı gazeteyi, şirketlerine kredi bulmak için kullanan yeni patron, büyük paralarla gazetenin kadrosuna aldığı birkaç yazarla birlikte Genel Müdür'ü de paraya boğmuştu. Daha geçen yıl herifin karısına yılbaşında armağan ettiği Mercedes araba...

Köhne Ford'unu satın kendisine de öyle beyaz, spor bir Mercedes almaya karar verdi Cem Soner. Artık bunu yapabiliyordu. Keselerini doldurmaktan başka bir şey düşünmeyen o iki üçkâğıtçıya gösterecekti. "Daha bitmedim ben!" diye söylendi. Bütün bunları düşünmek istemiyordu. Gazeteyi de Elif'in yanına gömerek hiç düşünmemek...

Kanepede yastıkları yuvarlayıp katladı, ensesinin altına koydu. Baş ağrıyordu biraz: Kalkıp ceketinin cebinde taşıdığı ağrı kesici ilaçtan almayı düşündü. Üşenip vazgeçti. Gece iyi uyumamıştı. Rüyasında Feneryolu'ndaki eski evin bahçesinde, ağaçlara çarparak koşup durmuştu. Neyin peşindeydi, biliyordu.

“12 Eylül’den sonra çok şey değişti bu ülkede. Artık askerlerin avucunda leblebi gibiyiz.” Kimin sesiydi? Gülen, alaycı ses... Elif’ten başkası olamazdı. Son gelişinde,

“Kimi tutuyorsun sen?” diye sormuştu.

“Hiç kimseyi.”

“İyi ediyorsun,” demişti.

Hepsi o kadar. Konuşmayı sevmezdi. “Bana hiç yardımını olmadı,” diye kızdı. Ne biçim kadındı? Zaten kadınlar yalnız yatakta işe yararlar. Elif de yatakta harikaydı. Çalıştığı gazeteyi hiç sevmezdi. Davetlere zorla giderdi. “Benden de kaçardı,” diye düşünüp öfkelenirdi. Bozulup çürüten bir toplumdaki kaçtığı söylemişti bir gün. Öyle mi demişti? Haklıydı. Çoğu kurumlarda, iş dünyasında çalıp çırpmalar, Özal’ın köşe dönücü yandaşlarının halkın cebinden çıkmayan hırsız elleri, dedikodu, magazin haberleri, şişirilmiş yalanlarla dolu gazeteler, bir sürü paçavra... “Babiâli” sarsılıp yıkılmıştı. İkitelli’de iki-üç tane dev holding, işte geriye kalan... Onlar bile okuyucularına kapkacak vererek tirajlarını yerinde tutma çabası içindeydiler. “Neden düşünüyorum bunları, düşünmeyeceğim diyorum, gene düşünüyorum!” diye kendi kendine kızdı. Sibel, “Gazetelerde yazarları okumaktan çok, başlıklara bakıp bilmece çözüyorum,” diyordu. “Beni de okumuyor,” diye düşündü Cem Soner. Açıkça söylemişti: “Şöyle bir baştan, bir sondan göz attığımda ne yazdığınızı biliyorum.” Hiç olmazsa açık sözlüydü kız. Elif için, “Sizden uzakta kaldığında çok acı çekiyor,” demişti bir gün. Gözlerini saklayıp önüne bakarak.

“Neden acı çeksin? Sık sık geliyor, ben de arada gidiyorum.”

Gülmüştü Sibel:

“İşte sizin ilişkiniz, iki arada, bir derede, öyle garip bir şey.”

“Şaka, şaka,” diye yanından kaçıp konuşmayı kesiver-

mişti. Ah bu kadınlar, kuş beyinli. Bir sızı duydu içinde, derinlerde. Elif için kuş beyinli diyemezdi. Elif akıllıydı. Yalnız, aklını kullanmasını bilmezdi. “Ah, ben buralarda değil, Amerika’da doğmalıydım,” diye düşündü Cem Soner. Sibel, Amerikalı kadınların çoğunun mavi gözlü, tombul, domuz yavruları olduğunu söylerdi.

“Siz mankenlere, starlara bakmayın enişte. Topluma bakın. Bira, kola içmekten, beş katlı sandviçler tıkmaktan yalnız kış karın. Onların ruhları yağlarında eriyip kaybolmuş.” Kıskandığı için mi? O sıralar Amerikalı turist bir kızla çıkıyordu. İncecik, çöp gibi... Biraz da, Elif’e benzediği için hoşlanıyordu ondan: insan elinin altındaki aldırılmaz, yabancıya kayar gözü. Çok çabuk ayrılmıştı kızdan. Yabancı dille sevişmek olmuyordu. Çapkınca güldü: “*Ne adamsın ama Cem, ne adamsın!*” Kız giderken ağlamış, küçük kanişini armağan bırakmıştı. “Kucağına aldığımda beni düşün,” deyip berbat bir espri yaparak. Yanıtsız bıraktığı birkaç kart almıştı ondan. Zekiye Abla, Feneryolu’ndaki eve istememişti, gâvurun köpeğini. O zamanlar flört etmeye başladığı bir arkadaş karısına vermişti köpeği. Kadın, köpeği almış, yatmaya yanaşmamıştı. Canı sıkıldı birden. Kalktı, oturdu kanepede, başının ağrısı hafiflemişti. İlaç almaya gerek yoktu. Buna sevindi. Ekstrasistol başladığında çok korkmuştu. Doktorun verdiği yatıştırıcılarla uzun uzun uyumuş, sigarayı azaltıp içkiye ara vermişti. İşte şimdi canı fena halde sigara, içki istiyordu. “*Sağlık alameti,*” diye güldü. Kanepeden kalkınca geniş soluklar aldı, gerindi. Saatine baktı. Bire yaklaşıyordu. Tuvalet geçti. Pantolonunun fermuarını aşağı çekmeden önce karnına baktı. Dümdüzdü karnı. “*Sırım gibiyim,*” diye sevindi. Tuvalette işini bitirdikten sonra aynada yüzünü seyretti. Gözlerinin yanında ince kırışıklıklar. Saçları, şakaklarda gümüşleşmişti. Bu da ona yakışıyordu. Dudakları kırmızıydı. “*Bizimki gene*

ruju fazla kaçırmış,” diye alay ederdi Elif! Annesi, “Benim kiraz dudaklı oğlum,” diye severdi küçükken. Güzelliğinin, çevresinde eşcinsel kuşkusu uyandırmasından ödü patlardı. İlk gençliğinde, yatakhane de koynuna giren birkaç genç yavruyu becermiş olması... Bunu düşünmek bile istemiyordu. Utandı her zaman olduğu gibi. “*Ulan hergele, sen de az uçmadın,*” diye küfretti kendi kendine. Dişlerinde birkaç dolgudan başka tek bir çürük yoktu. Göğsünü gererek, kıvançla bir süre durdu aynanın karşısında. “*İşte böyle Cem Soner Bey... Seni yiyemeyecekler. Canlarına okurum ben o bok heriflerin!*” Ne zaman banyoya girse, önce aynada yüzüne bakar, her şeyin yerli yerinde olduğuna inanıp birilerine küfrederdi. Son günlerde bütün küfürler Genel Yayın Müdürü’ne gidiyordu. Elif’in gülüşünü görür gibi oldu aynanın içinden.

“*Küfür etmekten vazgeç canım. Ağzını boşuna kirletme. Hepimiz kötüledik, hepimiz bir yalanız artık.*” Yalanları, aşağılanmayı yaşamak istemiyordu. Parası vardı. Rahat etmek için zengin olmak gerekiyordu şu rezil dünyada.

Koridoru geçip salona döndüğünde, “*Bu ev hiç de kötü sayılmaz,*” diye rahatladı. Feneryolu’ndaki köşk bozuntusunu sattıktan sonra, Ayazpaşa’da bu katı satın almıştı. Sibel’in kocası Mustafa’dan hoşlanmazdı, ama oğlan çok yardımcı olmuştu. Katı arayıp bulan oydu. Şimdi de Bodrum’da yazlık arıyordu. “Bizim evin yakınlarında,” demişti Sibel. “Bahçe içinde, koyun üstünde.” Bu ikisi, ne kadar yakınlık göstermişlerdi son aylarda. Odaları genişleterek, banyoyla mutfakı yenileyerek temiz bir apartman dairesine dönüştürmüştü küçük katı Mustafa Akın. Başının altında ezilen ipek yüzlü yastığı düzeltip köşesine koydu. Ucu kıvrılmış kilimi, ayağının ucuyla düzledi. Evde karışıklıktan hoşlanmazdı. Elif böyle şeylere aldırılmazdı. Ev kadınlığıyla ilişkisi yoktu. Yalnız çak çak duvarları çivilerle delip resim assın...

*Özgün kalemiyle Türk
edebiyatına hayat vermiş
yazarın eserleri kadar
yarattığı kadın karakterler de
yoğun ilgi görüyor.*

Deli Aşk, kocasına saplantılı, çılgınca bir aşkla bağlı olan Elif'in romanı; İstanbul ile Paris arasında dokunan, 70'li 80'li yılların solgun fonu üzerinde gelişen trajik bir aşk öyküsü anlatıyor.

"Sen yaşlı değil, olgun bir kadınsın," dedi. "Babanın dostuydum. Baban da benim gibiydi. İnsanları yaşlı, genç demeden severdi."

Babamın insancıl biri olduğunu söylüyor Kristof. Babamı tanıyor muyum ben? Kendimi tanıyor muyum? Kristof'a her zamanki açık yüreklilikle anlattım: Babamı sevmemiştim. Belki son zamanlarda, biraz. Yalnız olduğu için. Yaşlandığı için. Yabancı kadınla evliyken Fransa'ya gelmemiştim. Kıskançlığımdan. Kıskanç bir kadındım. Göstermezdim ama öyleydim. Kocamı deli gibi kıskanırdım. "Seni bile Jean'dan kıskanıyorum," dediğimde birbirimize biraz şaşkın baktık önce, sonra ikimiz de güldük. O Budizm'de kıskançlık, düşmanlık, sevgisizlik olmadığını, insanların o yüzden duvarlara dönüp ruhlarını kötülüklerden arındırmak için uzun hesaplaşmalara girdiklerini söyledi. Belki doğrudur. Benim içimdeki kötülük, bir türlü yenemediğim bu deli aşk...

Kapak resmi: FÉLIX VALLOTTON

ISBN 978-975-07-0155-9

9 789750 701559